

Našim naročnikom!

Vsem našim vrlim naprednim kmetom želimo veseli božič in srečno novo leto!

Na koncu leta oziramo se nekoliko na naše delovanje v preteklem in z veseljem moramo priznati, da naš trud v tem letu ni bil zastoj.

To je pokazalo vedno se množeče število naročnikov, vedno večje število dopisnikov, kateri vsi so se obračali do našega lista v trdnem opravičenem zaupanju, da je le on edini in pravi list, o katerem se zamore brez dvoma trditi, da zastopa pravico in kateremu največja naloga je, pomagati kmečkemu stanu.

Pri tej priložnosti zahvaliti se nam je v prvi vrsti vsem dopisnikom za njihovo neutrudno delovanje, kateri so s tem pokazali, da je tudi njim za to, pomagati kmetu in mu njegovo stališče pojasniti. Hvala pa tudi vedno večjemu številu naročnikov, kar nas še bolj veseli radi tega, ker s tem smo sprevideli, da se postavljate kmetje vedno trdnjše na svoje noge.

Kakor v pretečenem letu, bode tudi v novem letu naša naloga, zahtevam, katere se stavijo do našega lista, popolnoma zadostiti. Po našem dosedanem geslu bomo tudi nadalje delovali na to, da bode naš list vsakomur ne samo v zabavo, ampak tudi v poduk in v pojasnilo v vseh zadevah.

Radi tega prosimo naše naročnike, da se v vsakem oziru zaupno obrnejo do nas, ker naša največja naloga je in bode tudi nadalje, temoto nad ljudstvom odkriti in spraviti svetlobo med nje. Prosimo pa tudi naše dopisnike, naj nas še nadalje podpirajo in delujejo z nami vred za poboljšanje kmečkega stanu.

Kakor smo že v zadnji številki omenili, bode

niti z bojišča, pa stari kralj je rekel: „Moramo ga dobiti, kdo je; če ne, skusimo ga raniti.“

Vojaki naredijo kolobar, da bi ga bili zajeli v sredo, on jim je pa z roko mahal, naj bi mu prostor naredili, toda mu ga niso. Požene konja, da bi skočil čez kolobar, a tedaj ga jeden vojakov udari z mečem po nogi, da ga je ranil. Stari kralj ročno priskoči in potegne z vratu robec, da princu obvežejo rano, princ pa naglo konja zajaše in izgineta vojakom in kralju izpred očíj. Gre na tist travnik, sleče princévsko obleko in obleče navadno, pobere v torbo svoje mačke in gre domov za peč z mačkami orat. Ko je vojska minila, pridejo vsi kralji in večji gospodi na kosilo k temu kralju, da so mu voščili srečo in blagoslov. Uganjali so tudi vse sorte burke in eden poreče kralju: „Kje imate pa mladega kralja?“ Stari je dejal: „Pustimo ga, naj z mačkami orje!“ Vsi so začeli: „Naj k nam pride, da bo tukaj z mačkami oral, da se mu bomo smijali.“ Gre starejši kralj po njega, toda ni šel rad; komaj, komaj ga je spravil. Pripelje svoje mačke v sobo, kjer so bili kralji in večji gospodje,

list izhajal od novega leta naprej v večji obliki ter bode naročnina zvišana na **eden goldinar**.

Prosimo torej cenj. naročnike, da nam naročnine pošljejo v tem mesecu, kajti brez naročnine lista nihče več ne dobi, ker tudi mi imamo veliko stroškov; mi moramo vsako vrstico plačati.

Spodnje-štajerske novice.

Otrok je zgorel. V Gerdorfu blizu Špilfelda so pustili pri kmetu, po domače Troperju, mladoletnega otroka samega v hiši. Otrok je prišel do šibice ali užigalic in se je ž njimi igral. Pri tem se mu je zanetila obleka in otrok je malone popolnoma zgorel. Domačini so mrtvega našli in se bodejo morali radi tega, ker so pustili otroka brez nadzorstva, zagovarjati pred sodnijo. Matere, pazite na vaše otroke, pazite na užigalice.

Nesreča. Znani veleposestnik na Bregu pri Ptuj, gospod Franc Leskošek, je dne 11. t. m. v Popovcah tako nesrečno padel, da si je zlomil levo nogo.

Otroka je umorila. Franciška Krainc, posestnikova hči v občini Mala Nedelja, je bila pred kratkem v noščem stanu, kateri je naenkrat preminul, ne da bi bila komu pokazala otroka. To je zazvedela žandarmerija in je dekle o tem povpraševala. Po dolgem laganju je vendar priznala, da je dne 27. septembra tega leta v jutro porodila otroka, katerega je s cunjami zadušila. Mrtvega otroka je zakopala kakih 50 korakov od hiše v vinogradu. Otroka so izkopali in jim je nečloveška mati sama pokazala, kam ga je zakopala. Nato so še komaj 20 let staro nesrečnico izročili ljutomerski c. kr. sodniji.

Smrt pod brzovlakom. Dne 10. t. m. je hotel pri Grobelni železnični pomagáč J. Šolinc okoli 12. ure po noči prekoračiti železnični tir. Pri tem ni zapazil, da se je pripeljal proti njemu brzovlak. Lo-

in eden ga vpraša: „Ali je kaj huda ta žival?“ Pravi: „Huda!“ Potem jedno malo za rep stisne, pa je tako zamijavkala, da so se vsi zgenili. Potlej je začel orati ž njimi, se mu je pa jedna hlačnica gori zavila, in videli so kralji nogo obvezano. Kralj pa ga vpraša: „Kaj si naredil na nogi?“ On odgovori: „Ta žival me je ugriznila.“

Kralj pa je poznal svoj robec, in drugi, da so ga na vojski ranili, potlej so ga na mizo posadili in spoznali za kralja. Sedaj jim je tudi povedal, kako se mu je godilo, da je dobil mesengastega, srebernega in zatega konja. Vzel je svoje uzde in je šel na dvorišče, tukaj se ga že čakali vsi tri konji in so mu rekli: „Sedaj nam moraš vsem glave posekati!“ On jim je pa dejal: „Kako vam bom glave posekal, ko ste mi storili toliko dobrega?“ Konji so dejali: „Če nam ti glav ne posekaš, bomo pa mi tebe umorili!“ Potlej je vsakemu glavo odsekal in so se izprevrgli v tri kralje in so mu rekli: „Sedaj si nas rešil.“ Potem so šli, da ni vedel kam. Fant pa je ostal v grajščini in je tukaj kraljeval do smrti.